

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύσιμα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ. — Περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος (ὑπὸ κ. Σαπ-
φῶς Λεοντιάδος). — Ρωξάνδρα Μάνου Β'. — Τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς
γυναικείας ἐνδυμασίας (ὑπὸ κ. Μαρίας Δελπῦ ἱατροῦ). — Ἡ ποίησις
κατὰ τὸν μεσαίωνα Δ' (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου). — Αἱ ἐξετά-
σεις τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλλη. — Τί μᾶς ἔστειλαν διὰ τὴν ἀγο-
ράν. — Μουσικὴ ἐπιθεώρησις. Ποικίλα. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Πόσον οἱ αἰῶνες μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγ-
ματα, καὶ πόσα θαύματα ἀποτελεῖ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ
πρόοδος! Ἄλλοτε εἰς τοὺς τότε φημιζομένους χρόνους τῆς
ἀρχαιότητος, οἱ πτωχοί, οἱ πάσχοντες καὶ ἀνάπηροι τῶν λαϊ-
κῶν τάξεων, ἐὰν εὐθὺς, ὡς ἐγεννῶντο, δὲν ἐρρίπτοντο εἰς τὸ βάρ-
αθρον ὡς ἐν Σπάρτῃ, ἐθεωροῦντο ὄντα ὀλλήρᾳ καὶ μισητὰ
καὶ ἀπεπέμποντο μακρὰν τῶν ὄψεων τῶν εὐτυχῶν καὶ προ-
νομιούχων.

Ἡ γυνὴ περιοριζομένη ἐν τῷ γυναικωνίτῃ, ἀσχολουμένη δ' ἀ-
πικλειστικῶς εἰς φυλακὴν τῶν τροφίμων καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ
βάμβακος, δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ εἰς τὰς κοινωνικὰς πληγὰς
καὶ ἀθλιότητας, οὔτε καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐλαχίστην βελτίωσιν.
Ὁ περιορισμένος κύκλος τῆς ἀναπτύξεώς της, τὴν ἔκαμνε νὰ
θεωρῇ κόσμον μόνον τὸν οἶκόν της καὶ ἀνθρωπότητα τὰ μέλη
αὐτοῦ, νὰ μὲν δὲ ἀδιάφορος πρὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης
τῶν ἄλλων. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἀποκλειστικότης
αὐτῆ ἔλαβε μορφήν ἐγωϊσμοῦ, ἐὰν ὄχι σκληρότητος, καὶ ἡ
γυνὴ, ἡ καλὴ ἴσως μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα κατὰ τὰς τότε κοι-
νωνικὰς συνθήκας, ἦτο ἐντελῶς ξένη πρὸς πᾶν αἶσθημα φιλαν-
θρωπίας. Ἡ καρδιά της δὲν ἔπαλλεν ἐκ τῶν ἡδονικῶν ἐκείνων
παλμῶν, οὓς ἡ ἐπιτέλεισις ἀγαθῆς πράξεως προκαλεῖ. Αἱ χεῖ-

εῖς της αἰ τόσον ἐργατικά καὶ ἀκούραστοι δὲν κατεῖχον τὴν
ἀπαράμιλλον τέχνην νὰ στεγνόνουν τὰ δάκρυα, νὰ ἐπουλόουν
τὰς πληγὰς, νὰ σκορπίζουσι ὀλίγα ἄνθη εἰς τὸν τραχὺν καὶ δύσ-
βατον δρόμον τῆς ζωῆς τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης ὄντων. Τὸ
στόμα της, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λόγοι συνετοὶ μόνον ἐξήρχοντο, δὲν
εἴξευρε νὰ μειδιᾷ τὸ ἰδιαιτέρον ἐκεῖνο τῆς φιλανθρώπου στορ-
γῆς μειδιάμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθινὴ ἀκτίς φωτός εἰς τὸ μαῦ-
ρον σκότος εἰς ὃ εἶναι βυθιζμένοι οἱ ἀπέλπιδες. Τὸ βλέμμα
της τὸ σεμνὸν καὶ κόσμιον, τὸ ὁποῖον πάντοτε κατένευεν, ἐστε-
ρεῖτο τῆς αἴγλης καὶ λαμπηδόνος τῆς ψυχικῆς χαρᾶς, ἣν ἡ
πρὸς τοὺς πάσχοντας φιλανθρωπία προσδίδει καὶ ἐν ἡ καταυ-
γάζεται ἡ ἀγαθότης, ἡ τρυφερότης καὶ ἡ στοργή, αἱ μέγιστα
αὐταὶ καὶ τελειόταται γυναικεῖαι ἀρεταί.

Οἱ δούλοι καὶ αἱ δούλαι τοῦ οἴκου, οἱ μόνον ξένοι μεθ' ὧν
ἡ γυνὴ ἤρχετο εἰς στενὴν ἐπαρῆν, ἐμαστιγοῦντο ἀνιλεῶς διὰ
τὸ ἐλάχιστον ἀτόπημα, χωρὶς ἡ γυνὴ νὰ συγκινηταὶ ἢ νὰ ἐπι-
δεικνύῃ συμπάθειάν τινα ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τὸ Κολοσσαῖον τοῦ
Νέρωνος αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναι παρίσταντο εἰς τὰ ἀποτρόπαια
τῶν ἀνθρωπίνων ἐκατομβῶν θεάματα, καὶ ἐχειροκρότουσιν με-
τὰ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν των καὶ ἐπευφήμουσιν μετ' ὄλην τὴν
δύναμιν τῶν πνευμόνων των, ὡσάντις ἄγριον θηρίον κατεκερ-
μάτιζε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς πέντε ἢ δέκα δούλους ἢ
ἀπίστους.

Οὕτω ἡ δουλοπρεπὴ βίον ζήτασα γυνὴ, τῆς ὁποίας εἰς ὅλους
τοὺς τόνους ἔψαλαν οἱ ποιηταὶ τὴν εὐαίσθητον καρδίαν καὶ
τὴν αἰδῶ καὶ τὴν σεμνότητα, ὑπῆρξεν ἀρνητικῶς ἀπάνθρω-
πος, ἀφοῦ ἠγνόει νὰ πάσχῃ καὶ νὰ συγκινηταὶ διὰ τοὺς πό-
νους καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ἀφοῦ μάλιστα ἔμενεν
ἰκαρῆς καὶ ἀδιάφορος πρὸ τῶν ἐπιβαλλομένων, εἰς ἀνθρώπινα
ὄντα, φρικωδῶν βασάνων.

Καὶ ὅ,τι αὐτὴ δὲν ἠσθάνετο, κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν ἠδύ-
νατο νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸν ἄνδρα. Διὰ τοῦτο ἡ φιλανθρω-

πία κατά την αρχαιότητα δεν έχει σχεδόν ιστορίαν. Οί αιώνες εν τούτοις παρέρχονται, διαδεχόμενοι ο εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἡ νέα θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ δογματίζουσα τὴν ἰσότητα καὶ τὴν ἀγάπην θέτει τὰ πρῶτα θεμέλια τοῦ φιλανθρωπικοῦ οικοδομήματος. Ἀπὸ τούτου εἰς ρύακας κρυσταλλίνους καὶ δροσερούς ἡδυτάτων τῆς ἀγάπης ναμάτων ἀρδεύεται βθμηθὸν ὁ κόσμος ὅλος, καὶ ἡ γυνή, ἥτις μὲ τὴν νέαν αὐτὴν θρησκείαν ἐξεγείρεται καὶ συντρίβει τὰ δεσμὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ δουλείας, γίνεται ὁ καλλίτερος ἀπόστολος, ὁ φανατικώτερος σκαπανεύς τῆς φιλανθρωπίας. Ὅταν δὲ πλείονας ἀριθμῆ γυναῖκας ἔθνος τι ἢ λαὸς ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος καὶ συνεισφερούσας τὸν ὅλον τὸν πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῆς, δύναται νὰ καυχᾶται, ὅτι προώδευσε καὶ ὅτι βαίνει ἀσφαλῶς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ.

* *

Ἡ φιλανθρωπικὴ γυναικεία κίνησις, ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα ἀναπτυχθεῖσα καὶ παρ' ἡμῖν παρέχει ἀκριβῆ γνώμονα τῆς ἀληθοῦς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ προόδου. Ἐντὸς τοῦ τελευταίου μόνον ἔτους αἱ εὐεργετικαὶ παραστάσεις καὶ φιλανθρωπικαὶ ἀγοραὶ, αἱ διοργανωθεῖσαι ὑπὸ γυναικείων σωματείων ἀνέρχονται εἰς μέγαν ἀριθμὸν, τὰ ἐξ αὐτῶν δὲ εἰσπραχθέντα ποσὰ τόσας ἀνεκούφισαν ἀθλιότητας καὶ δυστυχίας καὶ τόσα ἐστέγνωσαν δάκρυα.

Ἡ σήμερον ἐν τῷ Ζαππεῖῳ Μεγάλῳ διεξαγομένη εὐεργετικῆ ἀγορᾶ ὑπὲρ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων» καὶ τῆς «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος», μεθ' ὅλας τὰς κατὰ σειράν προηγηθείσας αὐτῆς ἔσται καὶ πλουσιωτέρα καὶ ὠραιότερα. Τὰ συλλεχθέντα καὶ φιλοτεχνηθέντα παρὰ τῶν κυριῶν ἀντικείμενα τότεν εἶναι ὠραία καὶ ἐκλεκτά, ὥστε θὰ ἀποτελέσουν θαυμασιωτάτην γυναικείαν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν, ἐν ἧ ἡ κομψότης καὶ ἡ καλαισθησία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἐκτεθειμένων εἰδῶν. Ἐκεῖ ἀντὶ μιᾶς μόνον δραχμῆς, — διότι εἰς δραχμὴν ὠρίσθη τὸ τίμημα ἐκάστου ἀριθμοῦ — δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ ἐν καλλιτεχνικῶν καὶ πλούτον ἀντικείμενον, ἐπιθῆμιον καὶ δείγμα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Ἑλληνίδων πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἐν ταύτῃ δὲ λαμπρὸν καὶ πρακτικὸν κόμημα τοῦ οἴκου.

Ἐπειτα ἀντὶ τῆς δραχμῆς αὐτῆς πόση διασκέδασις καὶ τέρψις καὶ ἀπόλαυσις καὶ χαρὰ. Ἡ κυκλοτερὴς καὶ κιονοστόλιστος τοῦ Ζαππεῖου Μεγάλου αἶθουσα πολυτελῶς διασκευασμένη μὲ τὴν πλουσίαν ἐκ τῶν ἐκθεματορῶν τραπεζῶν συστοιχίαν τῆς, μὲ ὅ,τι ἔχη ἐκλεκτὸν εἰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ἢ πρωτεύουσα, μὲ ὠραίας προτομὰς νεαρῶν Καρυατίδων καὶ ἀμφιπέσεις γραφικωτάτας τῆς ἀνοίξεως θὰ ἀποτελῇ ἀπὸ τῆς τρίτης μέχρι τῆς δωδεκάτης ἀληθῆς θέαμα ἐκ τῶν σπανιωτέρων.

Κυλικεῖον πλούσιον καὶ χεῖρες λεπτοεργεῖς καὶ ἀβραὶ προσφέρουσαι τὰ ἀναψυκτικά, τὰ γλυκίσματα, τὸν ἀφρόνεντα ζῦθον καὶ τὰ ὀρεκτικά Sandwich διὰ τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ δειπνήσωσιν ἐκεῖ. Ἡ ὀρχήστρα τῆς φρουρᾶς θὰ συνοδεύῃ μὲ μεθυστικὰς συμφωνίας τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὠραίου ἔσματος τῆς ἀγαλλομένης ψυχῆς, τῆς γλυκείας θεότητος, τῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, ἐνῶ μακρόθεν ἐπὶ τῶν ἀδιόρατων τῶν ζεφύρων πτερύγων θὰ φέρεται ὁ αἶνος τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν διὰ παντὸς στερηθειῶν τοῦ πολυτίμου τῆς ὑγείας δώρου, τῶν διὰ τῆς ἐορτῆς ταύτης εὐεργετουμένων ἀνιάτων.

Η Χ. ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Εἰς σειράν διαλέξεων, ἃς ἡ σοφὴ καὶ ἀρχαιομαθὴς Ἑλληνὶς παιδαγωγὸς κ. Σαπφῶ Λεοντιάς ἐποιήσατο ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ τῆς Κ/πόλεως, ἐπραγματεύθη, ἐν παρεκβάσει, οὕτως εἰπεῖν, τὰ κατὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

Τὴν περιεκτικὴν ταύτην τῆς διαλέξεως τῆς δημοσιεύομεν εὐχαρίστως, διότι θεωροῦμεν θρίαμβον ἀληθῆ τὴν παρὰ γυναικός, ὅπως δὴποτε, γαλουχηθείσης εἰς τὰς παλαιὰς περὶ γυναικείας ἀνατροφῆς ἰδέας, ἀναγώρῃσιν καὶ κύρωσιν τῆς ἀνάγκης τῆς διὰ τῆς ἐργασίας χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

Τὰς ἐπιφυλάξεις τῆς κ. Σαπφῆς Λεοντιάδος ἐννοοῦμεν καὶ ἐν πολλοῖς ἐπιδοκιμάζομεν. Χαίρομεν δὲ διότι διδίδει τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἐκ τῶν Ἑλληνίδων λογίων, αἵτινες ἐνῶ νέμονται τὰ ἐκ τῆς ἀνωτέρας παιδείσεως καὶ ἐργασίας καλὰ, οὐχ' ἤττον ἐπιδεικνύουσαι ἄκαιρον συντηρητικὴν ἰδέαν, συμβουλεύουσαι τὰς σύγχρονους τῶν εἰς τὸ νοικοκυρτὸν καὶ μόνον εἰς τὸ νοικοκυρτὸν νὰ ἀφιερῶν τὴν ζωὴν τῶν :

Α'.

Ὡς πρὸς τὸ β' μέρος τοῦ γυναικείου ζητήματος, τὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς γυναικός εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰ εἰδικὰ ἐπαγγέλματα τοῦ πρακτικοῦ βίου (καὶ εὐνόητον τοῦτο μᾶλλον διὰ τὴν γυναῖκα τῆς πόλεως, διότι ἡ τοῦ χωρίου εἶναι ἤδη εἰσηγμένη ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἔργα, καὶ οὐχὶ πάλιν διὰ τὴν γυναῖκα τῆς πόλεως τὴν τῆς κατωτέρας τάξεως τοῦ λαοῦ, διότι καὶ αὐτὴ πάντοτε ἐργάζεται), μὴ δυναμένη νὰ ἐκταθῆ ἐντεῦθεν πολὺ, λέγω μόνον ἐν συντόμῳ τὰδε : Ὅτι, προτείνουσαι καὶ ὑποστηρίζουσαι τὴν πρότασιν ταύτην, ἰδίως διὰ τὴν γυναῖκα τῆς μέσης τάξεως ἐσκεπτόμεθα τοῦτο, ὅτι, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους μάλιστα τούτους ἡ ἀποκατάστασις τῶν κορῶν εἶναι δύσκολος καὶ συνεπῶς ἀκατόρθωτος διὰ τὰς πολλὰς ἀπαιτήσεις, ὡς λέγουσι, τοῦ οικογενειακοῦ βίου ἐν ταῖς πόλεσι, διὰ τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ συμφέρον μάλιστα εἰς γονεῖς, ὅταν δὴποτε εὐπόρους, ἔχοντες πλείονας θυγατέρας εἴτε καὶ μίαν νὰ διδάσκωσιν αὐτὰς ἐπαγγελά τι ἀνώτερον ἢ κατώτερον κατὰ τὰς δυνάμεις αὐτῶν, καὶ τοῦτο νὰ μετέρχωνται αὐταὶ καὶ δι' ἐκὐτάς καὶ πρὸς ἀνακούφισιν τῆς οικογενείας τῶν καὶ ἐπομένως νὰ μὴ μένωσιν ἀνευ τινος δράσεως ἐν τῷ βίῳ ἀλλὰ μάλιστα καὶ λίαν χρήτιμοι ἐν αὐτῷ νὰ καθίστανται διὰ τῆς τελεφόρου ἐργασίας αὐτῶν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ σκέψις καὶ πρότασις μας εἶναι ὀρθὴ καὶ συμφέρουσα· εἶναι σωτήριος πρόβλεψις διὰ κόρην, δυναμένην οὕτω διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας νὰ ζῆσθι ἀνεξάρτητος, εὐπόλητος, ἀξιοπρεπῆς καὶ εὐημεροῦσα, μὴ κωλύοντος τούτου καὶ τὴν λεγομένην ἀποκατάστασιν, ἂν αὐτὴ ἐν τούτοις παρουσιασθῇ. Ἐπομένως καὶ διὰ διαφόρους ἄλλας ἐπισυμβαίνουσας εἰς τὸν βίον περιπετειᾶς, περὶ ὧν λέγω καὶ ἐν τῇ ὀκτακτῇ μου οἰκονομίᾳ, εἶναι καλὸν καὶ σκόπιμον εἰς τὰς κόρας οἷας δὴποτε κοινωνικῆς τάξεως, νὰ σκέπτονται περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν καὶ γνώσεως εἰδικῶν βιωτικοῦ ἐπαγγέλματος τεχνικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, ἐπιστημονικοῦ, κατὰ τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἰδιοφυίαν καὶ τὰς δυνάμεις τῆς οικογενείας τῶν ἔτι· ἔστω δὲ καὶ διὰ τὸν δύσκολον καὶ δεινὸν κατὰ τοὺς ἐνεστῶτας χρόνους βιοποριστικὸν ἀγῶνα, ἀνάγκη νὰ ζητῶμεν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γυναικός εἰς τὸ ἐπαγγελματικὸν στάδιον· καίτοι φρονῶ ὅτι δι' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα εἶναι μάλιστα ἀρμόδιος ὁ ἀνὴρ καὶ δι' αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὠρισμένος

διὸ καὶ πατὴρ ὀνομάζεται ἐν τῇ οικογενείᾳ ὡς τρέφων, σκέπων, φυλάττων τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ δὲ γυνὴ μήτηρ ὡς γεννήτρια, διδάσκουσα, φωτίζουσα τὰς νεαρὰς ψυχὰς καὶ ἀνατρέφουσα αὐτάς.

Ἄλλως ἂν δὲν σκεπτόμεθα, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ἀλλὰ ζητούμεν τὴν ἐκτὸς τοῦ οἴκου δρᾶσιν τῆς γυναικός ἀπλῶς ἐκ φιλοτιμίας τινὸς ἀκαίρου καὶ νομίζουσαι, ὅτι διὰ τούτου τοῦ τρόπου ἐξισούμεν τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα, τότε ληθμονοῦμεν τὸν ἐν τῷ οἴκῳ μέγαν ἰδιαιτέρως προορισμὸν τῆς γυναικός, ὃν ἀνωτέρω κατεδείξαμεν, καὶ θέλομεν παραβλέπουσαι αὐτὸν νὰ ζημιώνομεν σπουδαίως καὶ αὐτὸν ὅλον τὸν καθόλου προορισμὸν καὶ σκοπὸν τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, δι' οὗ ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ παρασκευάζει αὐτόν. Εἶναι δύσκολον, ἵνα μὴ εἴπω ἀδύνατον, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, ἡ γυνὴ ὅσον καὶ ἂν ἦ ἐπιτηδεῖα, φιλόπονος, ἐπιμελής, νοήμων καὶ κερτερική, ἂν εἶναι μάλιστα, ὡς δεῖν νὰ εἶναι, καὶ πολὺ εὐσυνείδητος, ὅσον καὶ ἂν ἔχη τακτοποιήσῃ τὰς ὥρας τῶν ἐργασιῶν τῆς, δύσκολον, λέγω εἶναι, ἔχουσα μάλιστα τέκνα, νὰ ἐκτελῇ συγχρόνως ἀελλίπῳ καὶ τὰ καθήκοντα μητρὸς καὶ οἰκοδεσποίνης· καὶ τὰ ἔργα ἱατροῦ, δικηγόρου, ἐμπόρου, τεχνίτου, βιομηχανοῦ, πολὺ δὲ περισσώτερον βουλευτοῦ, δικαστοῦ κλπ. Ἡ γυνὴ ὅχι ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκτελῇ τὰ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ ἀνδρός μόνον ἐκτελούμενα ταῦτα ἔργα, τὰ μὴ ὑπερβαίνοντα μάλιστα τὰς σωματικὰς τῆς δυνάμεις, καίτοι καὶ εἰς αὐτὰ ἐφάνησαν γυναῖκες διακριθεῖσαι, ὅχι λέγω ὅτι δὲν δύναται, ἀφοῦ καὶ τὸ ἀνώτατον, τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων, γυναῖκες εὐδοκιμώτατα ἐξετέλεσαν. Συνήγορον τούτου ἔχομεν αὐτὸν τὸν Πλάτωνα λέγοντα· «ὁμοίως διεφθαρμένοι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοις τῶν πάντων μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδεύματων, πάντων δὲ ἀνῆρ». Καὶ μάλιστα λέγει ὁ αὐτός· «Γυναῖκες μέντοι πολλὰ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰ». (Πολιτ. Ε').

Ἄλλὰ διότι ἔχει τὸ κράτος αὐτῆς ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ διὰ τοῦτον εἶναι προωρισμένη, εἶναι ἡ πρώτη τροφὸς καὶ παιδαγωγὸς καὶ ἐκπαιδευτριά τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ τάξει ἀνάγκη νὰ μένη, ἐν ταύτῃ νὰ δρᾷ ἐν γνώσει καὶ ἀρετῇ, προετοιμάζουσα τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀγαθὸν ἐπομένως τεχνίτην, βεδομήχανον, ἐπιστήμονα, βασιλέα ἐπὶ πᾶσι καὶ αὐτοκράτορα, ἀρκεῖ μόνον ὁ ἀνὴρ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς, νὰ τὴν σέβηται, καὶ δεόντως νὰ τὴν ἐκτιμᾷ, νὰ τὴν ἀγαπᾷ εὐλικρινῶς, ὡς ὁ Κύριος ἐντέλλεται διὰ τοῦ Ἀποστόλου· νὰ μὴ στερῇ καὶ ἀπαξιοῖ αὐτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου δικαιώματος, τοῦ τε ἐν τῇ οικογενείᾳ καὶ τοῦ ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ διοργανώσει, μηδὲ νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ἐν τῷ ἀρχικῷ τῆς διανοίας καὶ ἐλευθέρως βουλήσεως συνῆθη πνευματικὴν αὐτῆς ὁμοιότητα πρὸς αὐτόν, ἐκλαμβάνων ἑαυτὸν πολὺ αὐτῆς λογικῶς ὑπέρτερον καὶ ὑπέροχον, καὶ τὰς σέψεις αὐτῆς καὶ τὰ βουλευόμενα περιφρονῶν· καὶ αὐτὴ προσέτι ἡ γυνὴ ἀρκεῖ νὰ τιμᾷ αὐτόν, ὡς δεῖ καὶ νὰ σέβηται καὶ ἀδόλως νὰ ἀγαπᾷ καὶ οὕτω συνουόμενοι καὶ ὁμοφρονούντες καθ' Ὁμηρον, νὰ συμβιωσῖν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμοίᾳ καὶ ἐν τῇ περισπουδαστῇ τοῦ οἴκου εὐδαιμονίᾳ, ἥτις, ἄλλως τούτων ἐχόντων, ἐκλείπει καὶ διαταράσσεται. Οὕτως, ὅμως εἶπον, καθίστανται καὶ εἰπὶ ἴσοι, ὡς ἐπλασεν αὐτοὺς ὁ Δημιουργὸς προικίσας ἑκάτερον διὰ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸν εἰδικὸν προορισμὸν τοῦ ἰδιαιτέρως πνευματικῶν καὶ σωματικῶν χαρισμάτων, ἐν τῇ διαφορᾷ τοῦ ὁποίου ὕψισταται ἡ περιλά-

ήτος ἰσότης τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός. Ἐν τῇ διαφορᾷ ταύτῃ συμπληροῖ ὁ εἰς τὸν ἕτερον κατὰ τὸ πάνσοφον σχέδιον τοῦ Παναγθοῦ Δημιουργοῦ, ὅστις κατ' αὐτὸ ἐπλασε πάντα τὰ δημιουργήματα Αὐτοῦ, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀψύχα, διὰ νὰ ἔχη τὸ ἐν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω νὰ συνυπάρχωσι καὶ νὰ συντελώσιν εἰς τὴν τοῦ σύμπαντος ὑπερβαύμαστον ἀρμονίαν καὶ ποικιλίαν καὶ σκοπιμότητα, ὄντα ἴσα ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν ἰδιοτήτων καὶ ἐνεργειῶν αὐτοῦ καὶ ἄλληλα συμπληροῦντα. Οὐχὶ δὲ διὰ τὴν ταυτότητα τῶν ἰδιοτήτων καὶ ἐνεργειῶν συγκρούμενα καὶ συμποδιζόμενα, ἢ διαμένοντα ἐν ἀχάρτι ἀκινήσια καὶ ἀσκόπῳ μονοτονίᾳ.

Ἐν ταύτῃ λέγω, τῇ διαφορᾷ τῶν ἰδιαιτέρων χαρισμάτων διὰ τὸν εἰδικὸν προορισμὸν ἑκατέρου ἐργεῖται ἡ περιζήτητος ἰσότης ἀνδρός καὶ γυναικός (ὡς θέλω ἄλλοτε δεῖξει τοῦτο περιγράφουσα διὰ παραλληλισμοῦ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα), καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τῷ χρηματικῷ ἐνικανότητι καὶ τῇ ἐξασκήσει πολιτικῶν ἀξιωμάτων καὶ βιοποριστικῶν δράσεων, ὅπερ ὡς ἄνθρωπος λογικὸς καὶ ἐλεύθερος δύναται ὁμοίως τῷ ἀνδρὶ νὰ ἐκτελέσῃ καὶ ταύτην τὴν ἰσότητα ἐννοεῖ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθῶν, λέγων· «οὐκ ἔστι ἄρσεν ἢ θῆλυ, ἀλλὰ πάντες εἰς ἑστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», ἠνωμένοι δηλ. καὶ ἴσοι διὰ τὸν πρὸς τὸν καθόλου ἀνθρώπινον προορισμὸν καὶ τὴν ἀπέναντι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἴσην ἀξίαν τῆς γυναικός καὶ τοῦ ἀνδρός, καθ' ἣν αὐτὴ ἔχει τὰ ἴσα δικαιώματα ἐν τῷ φωτισμῷ τῆς διανοίας καὶ τῷ ἀγαθισμῷ τῆς ψυχῆς, δι' ὧν εἰκὼν τοῦ Παναγθοῦ καὶ Παντοδυνάμου Πατρὸς καθίσταται καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ ἑαυτῆς καθήκοντος τῆς ἐντεῦθεν εὐδαιμόνος ζωῆς ἀπολαύει καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος γίνεται κληρονόμος.

Σαπφῶ Λεοντιάς

ΡΩΞΑΝΔΡΑ ΜΑΝΟΥ

Β'.

Εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην λοιπὸν Ρωσικὴν Μητρόπολιν, εἰς τὴν πόλιν τῶν μυθῶν νῶν καὶ τῶν ἀτελευτήτων πάγων καὶ χιόνων, ἐκεῖ ἐνθα ἡ Ὀρθοδοξία ὕψωσε κραταῖον καὶ ἀκατάβλητον τὸν θρόνον τῆς, διήλθε τὰ ὠραιότερα τῆς νεότητός τῆς ἔτη ἡ ὠραία Ἑλληνὶς ἠγεμονόποις. Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φανατισμοῦ, ὃν ἐξάπτει καὶ ὑποδαυλίζει ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ὁ πλοῦτος τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἃς διαλαλοῦν ἀνὰ τὰς ἀτέμνονας στέππας αἱ μονότονοι καὶ βαρεῖται κωδωνοκρουσαί, ἐκεῖ ἡ Ρωξάνδρα Μάνου ἠδραῖωσε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν τῆς. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν παγερὸν καὶ ὀμιχλώδη ὀρίζοντα, τὴν μονοτονίαν τοῦ ὁποίου διακόπτει ἡ ἀσπίλος λευκότης τῆς παντοῦ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν δένδρων ἀποκρυσταλλουμένης χιόνος, ἐκεῖ ἀπεψύχθη καὶ ἡ πολυπαθῆς τῆς Ρωξάνδρας καρδία, καὶ περιεβλήθη τὴν ἀσπίλον ἀγνότητα ἐν ἧ, μεθ' ὅλους τοὺς πειρασμούς, οὓς ὑπόκειται νέα ὠραία καὶ δυστυχῆς γυνή, ἐτήρησεν ἀμωμον καὶ ἀκηλίδωτον τὴν τιμὴν καὶ τὸ μέγα ὄνομα τοῦ οἴκου τῆς.

Οἱ πτωχοὶ τῆς, ὁ μόνος ἐναπολειφθεὶς ἔρως καὶ στοργή τῆς, τὰ τέκνα αὐτὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς, διὰ τοὺς ὁποίους εἰς χεῖμαρρους ὅλους γενναϊότητος καὶ εὐεργεσίας ἀνελύετο ἡ μεγάλη τῆς καρδία, οἱ πτωχοὶ τῆς Μόσχας ἀπώλεσαν μετὰ πενταετῆ ἐκεῖ διαμονὴν τὸν προστάτην ἀγγελὸν τῶν, τὴν μεγάλην μητέρα τῶν, ὡς ἀπεκάλουν τὴν ὠραίαν Ἑλληνίδα.

Ὁ σύζυγός της Ἀλέξανδρος Μάνος, οὐ τὴν τύχην συν-μερίζετο, καὶ ὃν ἠκολούθει παντοῦ, μετέβη νὰ ἀποκατασταθῇ ὀριστικῶς εἰς Πετροῦπολιν. Ἡ ἄρτις ἐκεῖ τῆς Ρωζάνδρας ἀποτελεῖ ἀξιοσημείωτον γεγονός διὰ τὰ χρονικὰ τοῦ κομψοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῶν αἰθουσῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινο-νίας. Ἡ ὠραία Ἑλληνίς δὲν εἶχεν ἀνταγωνίστριαν εἰς τὸ κάλ-λος, εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ χάριν καὶ εἰς τὸ φιλοπαῖμον καὶ σοβαρὸν ἐνταυτῷ ἔθους. Ὅ,τι ἡ Ρωσικὴ Αὐλὴ ἠρίθμει εἰς εὐγένειαν καὶ ὠραιότητα καὶ πλοῦτον ἀνδρικόν, ἡ ὠραία Ἑλ-ληνίς εἶδε συρόμενον πρὸ τῶν ποδῶν της, εἰς ἓν δέμονον βλέμμα της εὐμενὲς στέμματα, πλούτη, ἀδάμαντες καὶ μυθώδεις θη-σαυροὶ ἦσαν εἰς τὴν διάθεσίν της. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα αὐτὸ οὐ-δεὶς τὸ ἤξιώθη, μεθ' ὅλην τὴν λατρείαν καὶ τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμόν, ὅστις τόσον ἀφειδῶς τῇ ἀπενεμήθη. Οὕτε αὐτὸς ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος ὁ Α' ἔμεινεν ἀδιάφορος πρὸ τοῦ γοητευ-τικοῦ κάλλους τῆς ἡγεμονόπαιδος Ρωζάνδρας, ἥτις ἔχει μόνον ἠξιώθη ἰδικαιάτης εὐνοίας παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τιμῶν ἀ-νωτάτων περιεβλήθη, καὶ πάντας δὲ τοὺς πολὺ ὀκληροὺς θκυ-μαστάς της μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἀπεμάκρυνεν.

Ἀλλὰ τί πρὸς αὐτὴν αἱ τιμαὶ καὶ τὰ θυμιάματα, ἀφοῦ ὁ οἰκογενειακὸς βίος της ἀπέβαινεν ὁσημέρι ἀβίωτος; Ἡ ὑπο-μονὴ καὶ ἡ καρτερίαι τῆς ἀγγελικωτέρας τῶν καρδιῶν ἔχει ὄρια. Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἤρχισεν νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀπελ-πισίαν καὶ ἀπόγνωσιν καταλαμβάνουσαν καθ' ὅλοκληρίαν αὐτὴν. Ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο μόνον κακὸς καὶ ἄπιστος, ἀλλὰ καὶ μωρός. Αἱ ἀπερισκεψίαι του εἰς τὴν ρωσικὴν αὐλήν, καθίστων ὁσημέρι δυσχερεστέρην τὴν θέσιν της. Τέλος τὸ διαζύγιον ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν κατάστασιν. Καὶ ἡ Ρω-ζάνδρα Μάνου ἔφερον ἔκτοτε τὸν ἀξιοζήλευτον τίτλον τῆς ὠραίας Ἑλληνίδος πριγκιπίσσης ἔν τε τῇ Ρωσικῇ ἀριστο-κρατίᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ Αὐλῇ, ἧς ὑπῆρξε τὸ περιφανέστερον ἀγλάϊσμα.

Ἄλλ' ἡ ἐλευθερία, εἰς γυναῖκα διεζευγμένην, ὠραίαν καὶ νέαν, εἶναι χειροτέρας τῆς ἀληθοῦς δουλείας. Αἱ προλήψεις τοῦ κόσμου, ὅστις ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς φρικώδεις βατάνους, καὶ τὸ καθημερινὸν μαρτύριον εἰς ὃ ὑποβάλλεται ἡ τυχοῦσα δυστρό-που ἀνδρὸς γυνή, καταδικάζουν ἀμετακλήτως αὐτὴν καὶ ἄ-γρυπνος ὁ ὀρθαλμὸς τῆς συκοφαντίας ἐνεδρεῖ πᾶσαν κίνησιν, πᾶσαν προξίν της.

Ἡ Ρωζάνδρα δὲν ὑπῆρξε ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ εὐτυχε-στέρα τῶν ὁμοιοπαθῶν της. Ἀφοῦ ὅλοι οἱ στένοντες ὑπὸ τοὺς πόδας της ἀπόλεσαν πᾶσαν περὶ κατακτῆσεως τῆς καρδίας της ἐλπίδα καὶ αἱ ἀντίζητοί, ὡς τὸ κάλλος της ἐπεσκίασεν ἐξή-τησαν εἰς μάτην τὸ μυστήριον τῆς ἀρετῆς της, ἔθεσαν ὅλην τὴν ἐπινοητικὴν τῆς διανοίας των εἰς ἐνέργειαν, ὅπως δη-μιουργήσουν τοῦλάχιστον φανταστικόν τι θῆμα, γίγαντα τὴν μορφήν καὶ τὴν περιωπὴν, ἐπισκιάζοντα πάντας τοὺς ἄλλους καὶ κατακτῆσαντα ἐξ ἐφόδου τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν τῆς ὠραίας πριγκιπίσσης. Τὸ ἀγνωστον καὶ μυστηριώδες τοῦτο ὃν δὲν ἐβράδυνε νὰ εὐρεθῇ. Ἦτο αὐτὸς ὁ Τσάρος, τὸν ὁποῖον ὅμως οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ θεωρήσῃ ἐραστήν, ἀλλ' ἀπλῶς κατα-κτεθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκπαύλου κάλλους της, καὶ τόσον τρωθέντα, ὥστε νὰ μὴ διστάσῃ καὶ τὸ στέμμα του ἀκόμη νὰ καταθέσῃ πρὸ αὐτῆς.

Καὶ οὕτω, ἀφοῦ μυριτρόπως ἐζητήθη καὶ ἐμελετήθη τὸ

αἰνίγμα τῆς αὐστηρῆς ἠθικῆς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐθωρακίζετο ἡ περικαλλῆς Ρωζάνδρα, ἀπεδόθη τοῦτο εἰς τὴν ἀκράτητον φιλοδοξίαν της τοῦ νὰ ἀνέλθῃ πκνίτχυρος τὰς βελμίδας τοῦ Ρωσικοῦ θρόνου.

Ἄλλ' ἡ ὠραία Ἑλληνίς οὔτε ὠνειρεύθη, οὔτε ἐφιλοδόχησε τὸν ἐπίζηλον τοῦτον τίτλον. Τὰ ὄνειρά της, — ἐν γυνὴ τότον δοκιμασθεῖτα δύναται ἀκόμη νὰ ἔχη πόθους καὶ ὄνειρα, — πε-ριεστρέφοντο περὶ ἄλλο σημεῖον. Ἡ ὠραία τοῦ Κωνσταντίνου πόλις, ἐν ἧ διήλθε: τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ της ἔτη καὶ παρ' ἧ διέμενεν ἅπαντα ἡ οἰκογένειά της τὴν εἴλκυεν ἰδικαίτατα. Ἐνο-στάλγει ἐν τῇ Ρωσικῇ πρωτεύουτῃ, ἔθνα ἡ περιφανῆς θέσις της τόσον τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν ἐκίνει, ἀλλὰ καὶ τόσας τῇ παρέιχε τιμὰς καὶ ἀπολαύσεις. Ὁ ὠραῖος τοῦ Βυ-ζαντίου ὀρίζων, μετὰ μαγικὰ τοπία καὶ τὴν ἀτίμητον καὶ πρωταφανῆ τῆς φύσεως πολυτέλειαν, ὁ Βόσπορος, εἰς τοὺς γραφικοὺς τοῦ ὁποῖου κόλπους ἡ καλὴ Ἑλληνίς εἶχεν ἴδει τὸ φῶς, ἦτο σήμερον τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκαταμάχητος τὴν εἴλκυε δύναμις.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ στηθοδέσμος εἶναι πάντοτε στηθοδέσμος. Καὶ θὰ συμ-φωνήσετε μετ' ἐμοῦ, κυρία μου, ὅτι βελμηδόν, ὡς κατηγορήθη ἢ στρέβλωσις, ἡμέραν τινα θὰ ρίψωμεν μακρὰν καὶ τὰ σίδηρα καὶ τοὺς στηθοδέσμους, καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν πραγματι-κὴν καὶ ἐνεργητικὴν ζωὴν, ἀποσκορακίζουσαι τὸν γηράσαντα πλέον αὐτὸν θώρακα, ὅστις μᾶς ἦνοιξε πληγὰς, παρεμόρφωσε τὰ χερσίεντα σώματά μας, καὶ προσέκαλεσε τὰς εἰρωνείας τῶν καλλιτεχνικῶν ἀνθρώπων. Ὁ εἰσοδῶμεν καὶ ἡμεῖς αἱ ἴδιαι, ἐὰν ἐβλέπομεν τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, ἢ καὶ ἀτλήν τινα νύμ-φην φέρουσαν στηθοδέσμον ἐκ λευκοῦ σθητικοῦ.

Σήμερον, ὅτε καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ὀνειροπολεῖ τὴν γυναικείαν χειραφέτησιν, (ἐλπίζων ἴσως ὅτι ἡ γυνὴ ἀνυψουμένη θὰ κατα-θλίψῃ ἄπαξ ἔτι ὑπὸ τοὺς πόδας της τὴν κοινωνικὴν διαφθοράν) οἱ ἐπιστήμονες δι' ὅλων τῶν δυναμέων αὐτῶν ἐργάζονται, ὅπως ἀφαιρέσουν ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα τὰ συγ-κρατοῦντα αὐτόν. Ἀπὸ βορρᾶ ἔρχονται τὰ πρῶτα κτυπήματα κατὰ τοῦ στηθοδέσμου.

Ὁ ἰατρὸς Χέρτζ, ἐκ Κοπεγχάγης ἀποφαινεται, ὅτι αἱ ἀνωμα-λίαι ἐπὶ τῆς καταστάσεως καὶ τοῦ σωματικοῦ σχήματος τῆς γυναικός, αἱ ὁποῖαι παρὰ τῇ ἐφήβῳ νεάνιδι παρατηροῦνται, προέρχονται ἐκ τῆς παραμορφώσεως, ἣν προσδίδει εἰς τὸ σῶμα ὁ στηθοδέσμος. Αἱ ἀνωμαλίαι αὗται παρατηροῦνται εἰς τὸ ἦ-παρ, τὸν στόμαχον, τὸν σαλῆνα, τὸ πάγκρεας καὶ τοὺς νεφροὺς.

Τὸ ἦπαρ εἶναι τὸ μᾶλλον δικαιοῦμενον νὰ παραπονῆται κατὰ τοῦ στηθοδέσμου καθόσον ἐξαντλεῖται ταχύτερον τῶν λοιπῶν. Ὁ Χέρτζ διακρίνει δύο εἴδη ἀλλοιώσεων τοῦ ἦπατος, τὸ ἐν σχήματι καρδίας ἐπίμηκες, ἀλλ' ἄνευ μετατοπίσεως τοῦ νεφροῦ, διότι σχηματίζεται, ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους τοῦ ἦπατος εἶδος κοιλώματος, προφυλάσσον τὸν συνθετλιμμένον νεφρὸν καὶ τὸ βραχὺ καρδίωσχημον ὠθούμενον πρὸς τὰ ἄνω μετ' αἰωρούμενον τὸν νεφρὸν, ὅστις οὕτω καθίσταται κινήτος.

Καὶ ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις περιστάσεσι τὸ παραμορφούμενον

μέρος τοῦ ἦπατος καθίσταται κινήτον, δυσάρεστα ἐπιφέρουν συν-κυσθήματα συνοδούμενα καὶ μετὰ πόνους.

Ὁλόκληρον τὸ σχῆμα τῆς κοιλίας ἀλλάττει ἐκ τοῦ στηθο-δέσμου ἰδιαζόντως ἀσχημον γινόμενον. Ἐνοεῖται δὲ καλῶς ὅτι γυνὴ κάμνουσα κατὰ τὴν τοῦ στηθοδέσμου δὲν δύναται νὰ ἔχη ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ τοῦ σώματος κάλλους, γυμνοῦ κάλ-λους, κατὰ τὴν τέχνην.

Ὁ δόκτωρ Χέρτζ περατοῖ τὴν μελέτην του λέγων, ὅτι ἐπὶ πενήκοντα γυναικῶν ἐφήβων εὗρε μόνον πεντάκις κανονικὴν τῶν κοιλιακῶν ὀργάνων τοπογραφίαν. Προσθέτει δὲ ὅτι, λαμ-βάνων ὡς σημεῖον τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλινικῶν παρατηρή-σεων, ἐξαχάγει ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα ἐπὶ τῆς νοσηρῆς καταστάσεως τῆς γυναικός, τῆς προκλυπύσεως ἐκ τοῦ στηθο-δέσμου.

Ὁ δόκτωρ Lesshaft ἐκ Πετροῦπόλεως προχωρεῖ περαιτέρω ὁ στηθοδέσμος δὲν διακινδυνεύει μόνον τὴν φυσικὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ὑγείαν τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ τὴν πληγόνει εἰς τὴν ψυχὴν παρεμποδίζει τὴν διανοητικὴν τῆς ἀνάπτυξιν ἐπίσης καὶ τὴν ἠθι-κὴν, ἐπιφέρων σοβαρὰς ταρχὰς εἰς τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν ἀνα-πνοήν. Ἴδου ἀκριβῶς τὸ κείμενον τῶν παρατηρήσεών του: Αἱ μηχανικὴ ἰδιότητες τοῦ θώρακος εἶναι τοικῦται, ὥστε ἐπιτυγ-χάνεται πλειότερον ἀποτέλεσμα μετ' ὀλιγωτέραν δυνάμειν, ὅταν τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θωρακικοῦ κλωβοῦ ἐκτείνεται κατὰ προ-τίμησιν. Ἡ ἀφ' ἐαυτοῦ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύμονος εἶναι τότε μεγαλειτέρα. Λοιπὸν, ὁ στηθοδέσμος ὅστις περισφίγγει τὸ κα-τώτερον ἡμισυ τοῦ στήθους, ἐμποδίζει τὸν πνεύμονα νὰ ἐπε-κταθῇ κατὰ τὴν εἰσπνοήν. Τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ πνεύμονος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν συμπληροῖ τὴν ἀναπνοήν, ἡ μὲν ὡδὴς προσπάθεια εἶναι μεγαλειτέρα, καὶ ὁ πνεύμων δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ μέχρι τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν ἐπεκτείνεται, ὅταν τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος εἶναι ἐλεύθερον. Βεβαιούται ἤδη, ὅτι ὁ πνεύ-μων ὡς ἐκ τοῦ στηθοδέσμου χάνει πολὺ καὶ ἐκ τοῦ πάχους καὶ τοῦ βάρους αὐτοῦ. Τὸ βάρος τοῦ ἀνδρικοῦ πνεύμονος εἶναι 1320 γραμ. ἐνῶ τὸ τῆς γυναικός εἶναι μόνον 1050. Παρὰ ταῖς γυ-ναξίν ὅμως, αἵτινες ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ κάμνουν χρῆ-σιν τοῦ στηθοδέσμου τὸ τε βάρος καὶ πάχος εἶναι τὰ αὐτὰ.

Οὕτω παράγεται σειρά ὅλη φαινομένων διακρινόντων ἀπ' ἀλλήλων τὰ δύο φύλα. Ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ὀζυγόπου καὶ ἡ βρα-δυτής τῶν θρεπτικῶν ἐναλλαγῶν, ἥτις εἶναι συνέπεια τῆς πρώ-της, συντελοῦν εἰς τὴν ἰσχυρότητα τοῦ σώματος καὶ τὸν ἐρεθι-σμόν τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Συνεσφιγμένοι διὰ τοῦ στηθο-δέσμου οἱ μῦς τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ σώματος, μένουσ ἀδρανεῖς, καὶ ὅταν ἡ θρεπτικὴ ἐναλλαγὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐλατ-τοῦται εἰς τι μέρος τοῦ σώματος, ἀμέσως ἐλαττοῦται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ.

Καθόσον ἡ γυνὴ σφίγγεται καὶ ποιεῖται κατὰ τὴν τοῦ στη-θοδέσμου, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ διανοητικὴ τῆς ἀνάπτυξις εἶναι ἀδύ-νατος. Ὁ στηθοδέσμος ἐνοχλῶν τὴν ἐγκεφαλικὴν κυκλοφορίαν, ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἠθικῆς ἀνάπτύξεως, διότι αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διανοητικῆς. Ἐν συντόμῳ δυνάμεθα νὰ εἴ-πωμεν, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ στηθοδέσμου εἶναι βλαβερὰ ὑπὸ φυ-σικὴν ἔποψιν, διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν.

Δὲν ἐλπίζω ὅτι τὸ ἄρθρον μου τοῦτο θὰ πείσῃ τὰς ἐχούσας ἀτροφικοὺς μῦς, καὶ τὰς παχέας γυναικὰς νὰ παραιτήσων τὸν στηθοδέσμον, ἀλλὰ θὰ ἰκανοποιηθῶ πολὺ, ἐὰν μία μήτηρ,

μία μόνη μοὶ γράψῃ, ὅτι ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὸν στενὸν στηθό-δεσμον τῆς θυγατρὸς της.

Λαμβάνουν ὡς ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ στηθοδέσμου, τὰς ἀ-παιτήσεις τοῦ συρμοῦ. Τί ἀστειότης! Τὸ καλῶς ἐσχηματισμέ-νον σῶμα, ἐλαστικόν, βρωμακλέον, εἶναι πρόσφορον εἰς ὅλας τὰς τοῦ συρμοῦ κομψότητας, ὅσον ἰδιότροπος καὶ τρελλὸς ἔστι ἦναι οὗτος. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπακούῃ οὗτος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καλοῦ, ὅταν πρόκειται ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑγείαν, τὴν ὠραιότητα, τὴν εὐφυΐαν εἰς τὸ ἦμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;

Μαρία Δελπώ (ἰατρὸς).

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΙΩΝΑ

Δ'.

Ὅσον βυθισμένος καὶ ἂν ὑπῆρξεν ὁ μεσαιὼν ἐν τῇ σκιᾷ τῶν κοινοβίων, οὐχ ἦττον τὰ ὀνόματα τοῦ Ἐκτορος, Ὀδυσσεῦς, Ἀχιλλέως, Κάϊαρος καὶ Ἀλεξάνδρου, ἀντήθουν ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων οὕτως, ὥστε ἡ ἦχὼ αὐτῶν ἐσώζετο ἂν καὶ μακρυνή. Ἀνεγίνωσκον βιβλία τότε, οὐχὶ βεβαίως τὴν Ἰλιάδα ἢ τοὺς Βίους τοῦ Πλουτάρχου ἢ τὰς Decades τοῦ Τίτου Λιβίου, ἀλλὰ συνθέσεις χονδροειδεῖς, ἱστορικὰ μυθιστορήματα, λησμονηθέντα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ ἴσως ἀξία παντοτεινῆς λήθης, καὶ μὴ διασωθέντα ἐκ τοῦ νεαυγίου τόσον ἀριστουργημάτων, ἢ χάρις εἰς τὴν ἀδικίαν τοῦ χρόνου, τοῦ τυφλοῦ αὐτοῦ θεριστοῦ, ὅστις συχναίς συνδέει εἰς δέματα τὴν Ἰραν, καὶ ἀπορρίπτει εἰς σκύ-βαλα τοὺς στάχους.

Ἦσαν διηγήσεις τοῦ πολέμου τῆς Τροίας, δημοσιευθεῖσαι ὑπὸ τινος Ἑλλήνος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὸ ψευδῶ-νυμον, Δαρεῖος ἐκ Φρυγίας. Φέρουσαι τὸν τίτλον; Τὰ ὀδοιπο-ρικὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐνὸς καλουμένου Βαλέρου, ἄλλο περιγράφον τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως τούτου ὑπὸ τινος Συμεῶνος Σέθ, διευθυντοῦ τῆς ἱματιοθήκης τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Δούκα. Καὶ οὕτω αἱ ἀποσθενόμεναι ἀναμνήσεις διατηρηθεῖσαι εἰς τὰς βραψωδίας ταύτας, ἐσχημάτισαν νέον κύκλον, τὸν Κλασ-σικὸν κύκλον.

Φαντάζεται τις ὁποῖου εἶδους ποιήματα ἠδύνατο νὰ γρά-ψωσι τοιοῦτοι ποιηταὶ μέτριοι. Ἐν μόνον ἔργον τότε ἀνεφάνη ἔργον ἀξιωματικόν ἐνεκα τῆς μεγάλης φήμης ἣν ἀπέκτησε τὸ ἴσμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Κατέστη τὸ ὄνομα τοῦ ποιή-ματος τούτου κοινότατον, καὶ διεμφησθήτε τὴν φήμην τῶν ἀσμάτων τοῦ Ρολάνδου. Καὶ ὅμως αἱ αὐταὶ ἐλλείψεις καὶ ἐν τῷ κλασσικῷ ὀνομασθέντι κύκλῳ—ἡ αὐτὴ πεζότης, τοῦ ὕφους, καὶ ἐπαναλήψεις τῶν αὐτῶν στίχων πολυάριθμοι. Μία μόνον διάκρισις ὑπῆρχεν. Ἡ ἀνάγνωσις ἂν καὶ ὀλίγον ἐλευστικὴ ἐκίνει τὴν περιέργειαν. Ὅσοι εἶδον ἐν ταῖς μητροπόλεσι τῆς Βορείου Γαλλίας τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ἱερουσαλήμ ἐνδεδυμένους ὡς χωρικοὺς Φλαμανδούς, ἢ τὰς γυναῖκας τῶν Τρώων ἐν σώματι πορευόμενες πρὸς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐν ταῖς ζωγρα-φίαις, αἵτινες κοσμοῦν τὰ χειρόγραφα τοῦ Βιργιλίου, μόνον ἐκεῖ-νοι δύνανται ν' ἀναπαραστήσουν τὸ παράδοξον πρόσωπον, ὅπερ δεικνύουν ἐν τοῖς ποιήμασι τούτοις οἱ ἥρωες τῆς ἀρχαιότητος, μετασχηματισθέντες εἰς βραχόνους φουδαλικούς. Ἐν τοῖς ποιή-μασι τῶν μετρίων τούτων ποιητῶν ἀπῆλθα τις ἀπίστευτα πράγ-ματα μαγείας, μαγγανείας, νύμφας, τερατώδεις γίγαντας, καὶ ὅλας τὰς διαβολικὰς μορφὰς τοῦ μέσου αἰῶνος. Οὕτως

περιέγραφοι τον Μέγαον Άλεξανδρον εν τῇ ᾠδῇ, ὅτι ἦτο ἀνθρώπος ἀνδρείος, ὅστις ἠθέλε νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δώδεκα αὐτοῦ πατρικίωι, ὡς ὁ Καρολομάγνος.

Καθ' ὅδον διανέμει τὰ τιμάρια εἰς τοὺς ὑποτελεῖς του, ἐλευθερώνει τὰς θυγατέρας τῶν πλουσίων, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐφέρετο, ὡς περιπλανώμενος ἰππότης. Φθάσας εἰς τὰς Ἰνδίας, ἐπαθε ἔκτακτα συμβάντα. Ἐταξείδευεν εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ ἐνὸς γυψός, ἔμαθε τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν καὶ ὠμίλει οἰκείως μετ' αὐτῶν· ἔπειτα ἐβυθίσθη εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐντὸς κρυσταλλίνου κώδωνος καὶ ἐκεῖ εἶδε θαυμάσια πράγματα. Τέλος πληρωθεὶς δόξης καὶ βαρυνθεὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κόσμον ἐπανήλθεν εἰς Βαβυλῶνα, ἔν' ἀποθάνῃ ὡς Ρολάνδος, θῦμα ἀτίμου προσοσίας.

Τὰ διηγήματα τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας δὲν εἶναι ὀλιγωτερον περιέργου. Ἀνεγίνωσκέ τις ἐκεῖ, τὸν Πτολεμαῖον κύριον τοῦ τιμαρίου τοῦ Νικολάου, τὸν Ἀμφίωνα, βαρῶνον τῆς Σικελίας, τὴν Μήδειαν, διοικοῦσαν τὴν νῆσον Κρήτην. Θεᾶ παραδόξου στροφῆς ἡ τύχη ἐδικαίωσε ἀργότερον τὰς ἀλλοκότους ταύτης ἐφευρέσεις, καὶ μετατρέπουσα τὰ μέρη ἔφεραν εἰς φῶς τοὺς δοῦκας τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς κόμητας τῆς Λακεδαιμόνου καὶ τοὺς μαρκησίους τῆς Θεσσαλονίκης.

Παραδόξοι οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, καθ' οὓς ἡ ἱστορία μετεμορφούτο εἰς μῦθον, ἐνῶ ὁ μῦθος προήρχετο ἐκ τῆς ἱστορίας.

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Παρῆλθε πλέον ὁ καιρός, καθ' ὃν μονομερῶς παρὰ τῶν Παρθεναγωγείων μας ἐπεδιώκετο ἡ ξηρὰ τοῦ πνεύματος καλλιέργεια ἐπὶ βλάβῃ πολλὰκις τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν δυνάμεων. Σήμερον τὸ σχολεῖον μορφώνει πρῶτον τὸ σῶμα, προ-

παρσκευάζον οὕτω καταλλήλως αὐτὸ εἰς φιλοξενίαν νοῦ κα καρδίας καλλιεργημένης.

Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις, κατὰ καλὴν τοῦλάχιστον ἀρχὴν τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη, ἐπιδεικνύεται καὶ δοκιμάζεται πρώτη ἡ σωματικὴ ἀκμῆσις. Οὕτω τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς τὸν εὐρὺν καὶ σκιερὸν τοῦ καλοῦ τούτου παιδευτηρίου κῆπον αἱ μαθητριά μετὰ τὰ λευκά των φορέματα, ὡς ἀληθεῖς νύμφαι τῶν δασῶν, εὐσταλεῖς, καὶ χαρίεις, ἐξετέλεσαν μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος καὶ εὐκαμψίας πάντα τὰ γυμνάσματα, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπήγγελλον μετὰ τέχνης διάφορα ἐκλεκτὰ ποιήματα, διδαχθέντα παρὰ τοῦ εἰδικωτάτου εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα κ. Ἀρ. Κουρτίδου.

Τὴν ὥραιαν ἐναρκτήριον τῶν ἐξετάσεων ἑορτὴν συνεπλήρωσαν ὁ παρὰ τῶν μαθητριῶν χορευθεὶς Ἑλληνικὸς χορὸς, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ διδάσκωσιν ἀπὸ τινος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Παρθεναγωγεῖα, ἀναμνησκόμενα οὕτω χρόνους ἔθνικοῦ μεγαλείου καὶ δόξης. Καὶ ἡ συνήθεια αὕτη ἔχει παιδαγωγικὸν καὶ ἠθικομορφωτικὸν σκοπὸν θαυμάσιον.

Ἡ μαθητρία, ἥτις ἄλλοτε ἐμάθθη μόνον εὐρωπαϊκούς χορούς ἀτυνευδῆτως ἐθεώρει τὴν πατρίδα τῆς ἀμυσοῦ καὶ ἀφιέρου τοὺς πρώτους περυσισμούς τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τῆς πρὸς ξενικὰς συνηθείας, διασκηδάζουσα καὶ τερπομένη δι' αὐτῶν.

Σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς χορὸς ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον ναοῦ-ρισμα τῆς πατρίδος πρὸς τὴν παιδικὴν τῆς κόρης ψυχὴν, καὶ συνδέει ἀρρήκτως τὰς πρώτας τῆς ἀναμνήσεις μετὰ τὰς ἡρωϊκὰς ἐκείνας καὶ ἀθανάτους μορφάς, αἰτινες ἐκλείσαν τὸν χορὸν τοῦτον ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰ κοιλάδας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἣν ἐπότισαν βραδύτερον μετὰ τὸ αἶμα των.

Τὴν συμπαθῆ διευθύντριαν δα Ἀσπασίαν Σκορδέλη συγχαίρομεν διὰ τὴν ὥραιαν τῆς ἀριστα διοικουμένης σχολῆς τῆς ἑορτῆς καὶ εὐχόμεθα τὴν εἰς τὰ μαθήματα ἐξέτασιν ὅσον τὸ δυνατόν συντομωτέραν, ἀφοῦ δὲν κατωρθώθη μετ' ὄλην τὴν ἐπι-

— Ἀκριῶς κυρία· ὑποπευθήμεν μήπως ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς, ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν κατέειπε εἰς Λαδάλ ὀπίθεν ἐστάλη.

— Ὁ Ραυμόνδος εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ δὲν ἐγνώριζε κανένα ἐκεῖ· δὲν ὑπῆρχε φρουρά.

— Τὶ φρονεῖτε σὲς, κύριε, διὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

— Ὁ νέος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἢ ψυχραιμία τῆς Ἑστέλλας τὸν ἀπῆλπισε.

— Πολλὸ φοβοῦμεθα, ὅτι περιεῖχεν ἀποκάλυψιν τινα ψευδῆ ἢ ἀληθῆ, ἀδιάφορον.

— Ἀνόητος ἐπιστολῆ;

— Ὅχι βεβαίως, δὲν εἶναι τοῦτο πιθανόν. Ὁ Ραυμόνδος θὰ περιεφρόνει ἀνόητον ἐπιστολὴν.

— Τὶ εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῆ διὰ τὴν οἰκογενεὴν μας; εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ ἐξαπτομένη.

— Τὶ δύνανται νὰ εἰπουν, ἐπέειπεν ἡ κ. Μονκλάρ . . . Εὐτυχῶς ἡ οἰκογενεὴ μας εἶναι ἀνηλιθώτος, τόσοσιν οἱ Βωρὰνδ, ὡς καὶ οἱ Βερνὰν, ἐξ ὧν κατήγετο ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ μου. Οἱ Βωρὰνδ ἐπίσης εἶναι οἰκογενεὴ τιμιωτάτη.—Φιλτάτη μου ἐξηκολούθησιν ἐγειρομένη καὶ λαμβάνουσα τὴν Ἑστέλλαν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἐλπίζω ὅτι αἱ ὑποθέσεις αὗται δὲν σκοπεύουν νὰ σὲ μείανωσιν σέ, ἢ τοὺς ἰδικούς σου . . .

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ἡ Ἑστέλλα παρατηρούσα τὸν Βενοιστ μετὰ ὑψοφίαν τὴν φορὰν ταύτην. Μήπως, κύριε, κατηγοροῦν ἐμὲ διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου;

— Ὁχι ἀκόμη κυρία· ἀπεκρίθη ψυχρῶς, ἀποδίδω αὐτὴ τὰ ἴσα.

— Ἀλλά θὰ τὴν κατηγορήσουν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μονκλάρ.

— Πολλὸ πιθανόν, ἠξήσουρον ὅτι μία ἐπιστολὴ ὑπάρχει.

— Τὶ περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνην ζητοῦν, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκουν, συνεπῶς αἱ ὑποθέσεις λαμβάνουν ὑπόστασιν καὶ . . .

— Ἡ Ἑστέλλα ἐσκέπτετο. «Χθὲς ἡ κ. Πόρλεῦ ἦτις εἶναι ὡλη μου· σήμερον ὁ ἀνθρώπος οὗτος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω . . . κύριε τῷ εἶπεν ὑψηλοφώνως, ποῖον συμπερὸν ἔχουν ἄνθρωποι, οὓς δὲν γνωρίζω, νὰ διασούρον τὴν φήμην μιάς γυναικός;

— Εἶπον ἤδη ἔμην, κυρία, ὅτι δὲν ἠξήσω. Μὴ με κακίζετε διότι σὰς εἰδοποίησα ἐνόμισα ὅτι εἶχον καθήκον νὰ τὸ πράξω, ὡς ἐκ τῆς φιλίας μου τῆς εἰλικρινούς πρὸς τὸν Ραυμόνδον καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς πᾶν ὅτι συνδέεται μετὰ τὸ ὄνομα του.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐπῆρξεν ὁ τελευταῖος συνομιλήσας μετὰ τοῦ λοχαγοῦ· τί τῷ εἶπεν ἄρα γὰρ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, τόσοσιν πλησίον εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, καὶ τί ἀντικείμενον εἶχεν ἡ συνομιλία των; Ἐάν τις ἐκράτει τὸ νῆμα τοῦ αἰνίγματος, ἡ Ἑστέλλα ἐρόνει, ὅτι οὗτος ἦτο ὁ Βενοιστ. Ἀνεκάλυψε μυστήριόν τι οὗτος ἢ ἐκεῖνος τῷ ἀπεκάλυψε τι πρὶν ἀποθάναι; Μετὰ μακρὰν σιωπὴν καταστάσαν ὄχληράν ἡ κ. Μονκλάρ ἀπηύθουε τὴν ἐρώτησιν, ἥτις ἀνῆρχετο καὶ ἔκαε τὰ χεῖλη τῆς Ἑστέλλας.

— Ἦκούσατε τίποτε διὰ τὸ ὀλέθριον αὐτὸ συμβάν;

— Ὁ Βενοιστ πρὶν ἀποκρίθῃ παρετήρησε τὴν Ἑστέλλαν. Αὕτη οὐτε ἠρῶθιρας οὐτε ὤχρῆσεν, ἐπερίμενε μετὰ προσδοκίας καὶ τὰ χεῖλη ἠμιάνοικτα, τὴν ἀπάντησιν.

— Λέγουσιν πολλά, εἶπε τέλος ἐκεῖνος καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν πιστεύουν εἰς τὸ τυχαῖον. . . .

— Τὶ ὑποθέτουν; ἡμεῖς οἵτινες ἐπρεπε νὰ ἠξήσουμεν εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει νουτῷ.

— Ὅχι ἐντελῶς Κυρία.

— Πῶς εἶπετε; ἠρώτησαν καὶ αἱ δύο ἐκκλητικοί.

— Ἀπεδείχθη ἤδη, ὅτι ὁ Ραυμόνδος πρὶν ἐκνεύσει ἀνεγνώσων ἐπανειλημμένως μίαν ἐπιστολὴν ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἀρρομὴ ἢ κυριώτερα τῆς ἀποφάσεως καὶ ἴσως του νὰ φωνεθῆ· ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἀνευρέθη· ὁ Ραυμόνδος τὴν ἔκαυσε καὶ ἴσως μετὰ ἄλλα χαρτί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγένετο ἐνταῦθα ἡ ἀνάκρισις ὅπως διεκριθῆσθῆ ὁ θάνατος καὶ ἴσως ἴσως τὸν ἐκδικήσωμεν.

— Μία ἐπιστολὴ . . . νὰ φωνεθῆ διὰ μίαν ἐπιστολὴν; ἐψήθυρσεν ἡ κ. Μονκλάρ.

— Διὰ τοῦτο με ἀνέκριναν; ἠρώτησεν ἡ Ἑστέλλα διὰ τῆς σοβαρᾶς φωνῆς τῆς.

δημίαν τῆς εὐλογίας ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ ρησις τῶν ἐξετάσεων.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀθῆναι 26 Μαΐου 1895.

Μέσα ἔς αὐτὸ τὸ φοβερὸν καὶ τρομερὸν μου χάλι,
Μέτα ἔς τῶν ἐξετάσεων τὴν τόση ἀνεμοζάλην,
Ἐνθ' δὲν εἶχα μὲν στιγμὴν κομμάτι ν' ἀνασάνω,
Γιὰ τοὺς πτωχοὺς ἠθέλησα ἐργόχειρα νὰ κάνω.
Καὶ τὴν βελόνα ἔτριψα μετὰ δισταγμὸν στὸ χέρι,
Καὶ δούλευα πουργὸν—πουργὸν καὶ δούλευα νυκτέρῳ.
Ἄς τὰ παιδιὰ δὲν ζήτησα νὰ κάμουν τέτοια χάρι,
Γιὰτ' εἶναι δύσκολος καιρὸς, ἔχουν μεγάλη βάρη.
Ἄς δὲν κατῶρθωσα πολὺ νὰ σὰς εὐχαριστήσω,
Γιὰ τοῦτο θέλω, φίλη μου, συγγνώμην νὰ ζητήσω.
Εἶχα πολλὴν διάθεσιν, καὶ ἡ κάθε βελονιά μου,
Θὰ ἔλεγες πῶς ἦτανε παλμὸς μέσ' ἔστην καρδιά μου
—Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἔρα
Γιὰτ' εἶναι ὅλα μετὰ καρδιά, μ' ἀγάπη δουλεμένα —
Ἐκεῖνο ποῦ πρὸ νόστιμο ἄς ὅλα των θὰ βίγητε,
Ὡς ἐν μικρὸν ἐνθύμιον ὑμεῖς γὰ τὸ δεχθῆτε.
Ἐν ὑπερμέτρω βίβη
Μαρτευσάτέ με πάλιν.

ΤΙ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΓΕΡΓΕΤΙΚΗΝ ΑΓΟΡΑΝ

Ἐπερίβησαν ἀληθῶς τὰς προσδοκίας μας αἱ εὐγενεῖς φίλοι, ὃν τὴν συνδρομὴν ἐπεκαλέσθημεν, διὰ τὴν εὐεργετικὴν ἀγορὰν τῆς σήμερον. Πλὴν τῶν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ἀναγραφέντων εἰδῶν ἀπέστειλαν ἡμῖν καὶ τὰ ἑξῆς: Ἡ καλὴ μας φίλη καὶ συνεργάτις κ. Φλωρεντία Φουντουκλή 36 ἀντικείμενα, μετὰ τῶν ὥραιων στίχων, οὓς ἀνωτέρω δημοσιεύομεν. Ἡ κ. Ἰωάννα Γεωργιάδου ἡ εἰς πᾶσαν ἐπικλήσιν μας γεν-

— Μὴ φοβῆσαι κόρη μου . . . ὅτι καὶ ἐν συμβῆ ἐνὸς θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ. Δὲν θὰ τομῆσου νὰ εἰπουν τι ὅταν ἴδωσιν ὅτι ἐγὼ ὑπερασπίζομαι τὴν τιμὴν σου διὰ τῆς ἰδικῆς μου. Ἐκ σὲ ὑπερασπισθόμεν καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ σ' ἐκδικήσωμεν, δὲν εἶναι οὕτω κύριε Βενοιστ;

— Ἐκεῖνος ἐκλίνε σιωπηλῶς. Τὸ βλέμμα τῆς Ἑστέλλας προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ στιγμὴν. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐραίνετο λέγον: «Τὶ σὰς ἔκαμα καὶ ἐγένεατε ἐχθροὶ μου;

— Τὸ δὲ βλέμμα ἐκεῖνου τῆ ἀπήντησε. «Διὰ τὴν φωτογραφίαν σὰς εὐρέθη εἰς τὸ πῦρ;» Ἐκείνη ὅμως δὲν ἠνώνησε τίποτε, διότι δὲν εἶχεν ἴδει οὐδέν.

Καθήμενὴ πρὸ τοῦ γραφείου τῆς ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτῆς ἡ Ἑστέλλα ἐσκέπτετο. Ἐκάθισεν ἐκεῖ διὰ νὰ γράψῃ εἰς τινα, νὰ ἐκμισθηροῦσθῃ τὴν θλίβῃν τῆς· ἀλλὰ πρὶν ἀκούῃ ἀρχὴν εὐρεῖν ἐπὶ δὲν εἶχε ἀπολύτως κανένα εἰς ὃν νὰ ἐκφορῆται τὰ παρόμοια τῆς. Μὴ ἔχουσα ἄλλας σέσεις ἐκτὸς τῆς κ. Πόρλεῦ ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε συγγενῆ πρὸς ὃν νὰ εἶπῃ τὴν θλίβῃν τῆς, οὕτως νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν ὑποστήριξιν. Ἡ κ. Μονκλάρ ἦτο ἡ γυνὴ εἰς ἣν ἀπολύτως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῆ τὰς ἀνησυχίας τῆς ἡ νέα χήρα. Πῶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ κἄν περὶ τοῦ τραγικοῦ τούτου συμβάντος;

— Ποτὶ ἡ Ἑστέλλα δὲν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ προστασίαν παρ' οὐδενός. Ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικία διήλθεν ἐν θλίβῃ πλησίον μητρὸς ἀσθενοῦς καὶ ἐκ τούτου συνεθίσε νὰ καταρῶσθαι μόνον εἰς ἐαυτήν. Παρὰ τῆς κ. Πόρλεῦ, ἀνατραφεῖσα μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς, ὃν ἦτον ἡ πρεσβύτερα, ἠσθάνετο καλῶς ὅτι ἀπᾶς ὑπαυδρευθεῖσαι καὶ αἱ τρεῖς θὰ ἔλαβαν τρεῖς διαφόρους διευθύνσεις ὅπου ἀμφίβολον ἦτο, ἐάν θὰ συνητώοντο ποτε. Ὅλον τὸ ἰδεῖσθαι τῆς εἶχεν στήριξιν ἐπὶ τοῦ Ραυμόνδου Βωρὰνδ. Δὲν τὸν ἠγάπα δι' ἑρωτοῦ· ἀλλὰ ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ θερμὴ συμπάθεια τῆς πρὸς αὐτὸν εἶχον ἐπέθει ἀμέσως καὶ ἐκ τούτου ἠπαίξεν, ὅτι καὶ ὁ ἔρωσ ἡραδύτερον θὰ ἐπηρεαζόμην. Ἡ δὲ μετενόει διότι δὲν ἠρῶθη ὅταν ὁ Ραυμόνδος τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Φόβος ἀγωνιστοῦ τὴν κατέλασεν ὡς ἐκ τῶν λόγων τοῦ Βενοιστ: δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἐλύθη τὸν Ραυμόνδον ἀρρομένην! Ὅποιο εἶδος συκοφαντίας ἔκαμε τὸν Ραυμόνδον ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ ὁμιλήσῃ;

Καὶ ἡ Ἑστέλλα κλειούσα τοὺς ὀφθαλμούς ἔβλεπεν ἐαυτὴν εἰς τὸ μέλλον ἐντελῶς μόνην ἐν τῷ κόσμῳ. Εἶχε λοιπὸν ἐχθρούς; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀπεχθάνονται οὕτω, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ καλὸς καὶ δίκαιος. ἄγνωστ ὅμως ὅτι

ναίως πάντοτε καὶ φιλοanthρώπως ἀνταποκρινόμενη ὁ ἀντικείμενα. Ἡ δὲ Maillart, ἡ ὠραία γαλλίς καλλιτέχνις, περὶ τῶν ἔργων τῆς ὁποίας προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν ἑκτενῆ μελέτην, μᾶς ἀπέστειλε 5 καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ἡ κ. Δέσποινα Ἀνδριοπούλου 8 ἀντικείμενα. Ἡ κ. Ἀδελαΐς Στεκούλη 3, ὃν τὸ ἐν καλλιτεχνικὸν καὶ πλούτιον. Ἡ κ. Εἰρήνη Πρινάρη 1 ἀλλὰ πλουσιώτατον καὶ ὠραῖον. Αἱ δεσποινίδες Κανῆ 8. Ἡ κ. Θεανῶ Α. Δεληγεώργη 8. Ἡ κ. Ἀλιμπέρτη 3. Ἡ κ. Μαρία Βελλῆ 2. Ἡ κ. Λουκία Α. Ζυγομαλῆ 2. Ἡ κ. Σκρίνη 1.

Πρὸς πάσας τὰς κυρίας ταύτας ἐκφράζω τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τῶν εὐεργετουμένων δυστυχῶν καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου, διότι διὰ τῆς προθύμου καὶ γενναίας ταύτης συνεισφορᾶς των μοὶ ἀπέδειξαν ἄπαξ ἔτι τὴν ἀγάπην των καὶ τὸν εὐγενῆ πόθον νὰ με ἐνισχύσωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ, ὃν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων ἀναλαμβάνω.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συναυλία τοῦ ᾠδείου. Τὴν προσηχτῆ Τετάρτην, 31ην Μαΐου καὶ ὠραν 8ην μ. μ. τελεῖται ἐν τῇ ὠραίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ᾠδείου Ἀθηνῶν, ἡ συνήθης συναυλία τῶν ἐνικισίων αὐτοῦ ἐξετάσεων. Καὶ αἱ ἐξετάσεις κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἔχουν τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι ἀναδεικνύουν τελείαν μουσικὴν τὴν ἐν τῷ ᾠδείῳ καταρτισθῆσαν καὶ ἐξ αὐτοῦ μετὰ συμπλήρωσιν θαυμασίων σπουδῶν ἀποφοιτῶσαν σήμερον ἀριστοῦχοι δα Μπετινὰν Φραβασίλη.

Ὅτι τὸ ᾠδεῖον ἐπετέλεσε θαύματα τὸ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε, καὶ ὅτι αἱ συναυλίαι του εἶναι ἡ γλυκυτέρα καὶ πατριωτικώτερα ἐν ταῦτῳ ἀπόλαυσις οὐδεὶς τὸ ἀρνέεται. Εἶναι ἀπτόν δεῖγμα τῆς προοδευτικῆς πορείας τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς, ἥτις ἔσχε τὴν ἔκτακτον εὐτυχίαν νὰ ἀποκτήσῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Νάξου τὸν εἰσηγητὴν καὶ σκαπανέα τοῦ μουσικοῦ μέλλοντος τῆς χώρας μας.

Ἡ συκοφαντία μᾶς εὐρίσκει πάντοτε ἀκριβῶς, ὅταν οὕτε κἄν τὴν διανοοῦμεθα. Διὰ τὸ Ραυμόνδος ἐσκέπτετο, νὰ μὴ ἔλθῃ νὰ μ' εὐρῆ; θὰ ἐξήγουν ἀμέσως τὸ ψευδὲς τῆς συκοφαντίας ταύτης; Μήπως πρὸς στιγμὴν ἐτρέλλῃθ;

Ἡ Ἑστέλλα ἀπεράσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κ. Μονκλάρ. Ἡ ἀπάντησις, ἣν ἔδωκεν αὐτῇ πρὸς τὸν Βενοιστ ἦτο ἀρκούσα ἔνδειξις τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπολήψεώς τῆς. Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνου, ὅστις ὑπῆρξεν ἐπὶ τινος μόνον ὥρας σύζυγός τῆς. Ἐπεμψε νὰ πληροφωρηθῆ ἔάν ἡ κ. Μονκλάρ τὴν ἐδέχεται. Ἐκείνη δὲ εἰς ἀπάντησιν ἦλθε μόνην νὰ τὴν εὐρῆ.

Ἐλέετε ἀ συνομιλῶμεν, ἀγαπητῆ ἀνεψιᾶ μου; ἠρώτησε τὴν Ἑστέλλαν εἰσερχομένη.

Ἡ νέα γυνὴ ἐνθουσιώμενη ὅτι ὁ Ραυμόνδος περιπεοῖετο πολὺ τὴν ὑγίαν τῆς θείας του, τὴν ἐποσθέτησεν ὅσον τὸ δυνατόν ἀναπαυτικώτερα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, ὅπερ ἔκαμε τὴν γηραιὴν δεσποινὰν νὰ δακρύσῃ. . . .

Συγγνώμην, ἀγαπητῆ θεῖα, εἶπεν ἡ Ἑστέλλα εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ εὐρισκόμεθα δὲν νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸ μέσον ὅπως φωτισώμεν τὸ μυστήριον τοῦτο;

— Ὁμιλήσατε, εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ.

— Μήπως παρατηρήσατε ποτὲ ἐξάφνης τινὰς παρὰ τῷ ἀνεψιῷ σας; σημεία τινὰ ἐνδεικνύοντα τρέλλαν;

— Ποτέ, εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ ὑπερηφάνως. Ὁ ἀνεψιός μου εἶχε τὸ πνεῦμα ἤρεμον, νουὸν νήφοντα, καὶ ποτὲ δὲν παρεξέτραπῃ εἰς καταχρήσεις, αἰτινες ἐπενεργούον ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἦτο πολὺ εὐαίσθητος εἰς ὅτι ἀφῆρα τὸν πατέρα του, τοῦ ὁποῖου τραγικοῦ θανάτου τὸν εἶχε πληθῆς καιρίας.

— Τὸν πατέρα του! . . . εἶπεν ἡ Ἑστέλλα δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ἔως τώρα . . . Μήπως ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τι θῆγον κατὰ τι τὸν βίον τοῦ πατρὸς του;

— Ἡ κ. Μονκλάρ ἠγῆρθη, μετὰ τὸ πρόσωπον φλέγον τὴν δεξιὰν ὑψωμένην καὶ ζωηρότητα ἑκτακτον.

— Διὰ τῶ, εἶπεν ἐπισήμως, δύναμαι νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι τίποτε ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν ἔδωκεν ἀρρομὴν εἰς κατηγορίαν ποτὲ . . . τίποτε . . . ἄλλως ὁ ἀνεψιός μου θὰ ἐξήτει ὅπως εὐρῆ τὸν συκοφάντην καὶ τὸν σωσησῇ. . . .

— Θεῖα μου, εἶπεν ἡ Ἑστέλλα, σὲς ἐγάσαστε ἕνα ἀνεψιόν, ὅστις ὑπῆρξε δι' ὑμᾶς υἱός, ἀλλ' ἔγωγ ἔχασα τὸ πᾶν . . . ἀνευ γονέων, ἀνευ φίλων . . . λαμβάνω ἐπισκεπτικὰ ὄχι ὅμως καὶ δαίγματα συμπάθειας. . . ὁ Ραυμόνδος ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν . . . εἶχον ἄπειρον πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην . . . ἔφυγε δίχως νὰ μ' ἀφήσῃ μίαν λέξιν ἀποχαριστισμοῦ καὶ εἶμαι χιλιάς φορὰς περισσώτερον

Τὰ εἰσιτήρια τιμῶνται 5 δραχμάς. Δὲν θὰ σταλῶσι δὲ ταῦτα εἰς κανένα, ἀλλὰ θὰ πωλῶνται παρὰ τοῖς κ. κ. Βελουδιῶ, Ντιμβόρτ καὶ Μπάρτ. Ἀλλὰ τί εἶναι τὸ μικρὸν αὐτὸ ποτὸν ἀπέναντι τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως, ἣν μᾶς ὑπόσχεται τὸ πλούσιον καὶ ποικίλον πρόγραμμα τῆς συναυλίας ταύτης;

Μουσικὴ Ἐφημερίς. Ἡ μουσικὴ τῶν τελευταίων ἐτῶν πρόδοδος ἐδημιούργησε καὶ τὴν ἀνάγκην μουσικῆς ἐφημερίδος, ἣς τὴν ἔκδοσιν ἀνέλαβεν ὁ κ. Α. Ἀλεξιάδης καὶ τὴν διεύθυνσιν ὁ κ. Ν. Λαμπελέτ. Παρέχει ἀληθῆ ἔκδούλευσιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς του τὸ περιοδικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον συνιστῶμεν θερμῶς, διότι πλὴν τῆς οικονομικώτερης ἀποκτήσεως τῶν μουσικῶν τεμαχίων, προσφέρει διὰ τῆς μηνιαίας ἐνδόσεως του τὰς νεωτέρας καὶ ἐπιτυχεστέρας συνθέσεις τῶν γνωστοτέρων τοῦ κόσμου μουσουργῶν καὶ παρακολουθεῖ ἐν περιληπτικῇ μουσικῇ ἐπιθεωρήσει τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

Ἡ συνδρομὴ εἰς τὸ ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικὸν προπληροῦνται κατὰ τριμηνίαν ἀντὶ 3 δρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ 3 φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Δὲν εἶναι τετριμμένη καὶ συνήθης μυθιστορία, ἀλλ' οὔτε ὁ ἔρωσ ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔργου τούτου. Τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἐποχῆς, τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἀποτελεῖ τὴν κυρίως ὑπόθεσιν τῶν Διδύμων. Μετὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ τινος βασιανζομένην καὶ μελετωμένην ἰδέαν περὶ διατηρήσεως τῆς ἀγνότητος τοῦ νέου ὡς καὶ τῆς νεκρίδος καὶ τὴν ἐκεῖ σύστασιν τοῦ ὀμίλου Λευκοῦ Σταυροῦ, ἔρχεται ἡ Ἀγγλὶς συγγραφεὺς κ. Grand νὰ διεκδικήτῃ ἐν ὀνόματι τῆς ἡρώιδος τῆς Εὐάδνης τὸ δικαίωμα τῆς κόρης νὰ ἀπαιτῆ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς παρελθόν ἀμεμπτον καὶ ἀγνὸν ὡς τὸ ἰδικόν της.

μόνη ἢ τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου μου. Ἐὰν ἀπέθνησκε τὴν προτεραίαν τῆς στέφως τὸ πᾶν θὰ ἔκλαιε περί μου, ἐν ᾧ σήμερον δὲν βλέπω ἢ ψυχρότητα... Δὲν δικαιούμαι λοιπὸν νὰ ζητήσω ν' ἀνέυρω τὸν λόγον τῆς ἀνυπολογίστου αὐτῆς καταστροφῆς, ἣτις μοὶ ἀπήρξε τὴν χαρὰν μου;

Καὶ δάκρυα ἐκυλόντο κατὰ μῆκος τῶν παρεῖων της, συγκινήσαντα τὴν κ. Μονκλάρ, ἣτις ἠγέρθη τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν ἠπάσθη περιπαθῶς καὶ τῇ εἶπε: Κόρη μου, ἐμπιστεύητι εἰς ἐμέ... αἱ δύο μας θ' ἀναζητήσωμεν καὶ θ' ἀνεύρωμεν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῶν συμβάντων τούτων ὁ Θεόδωρος Benoist ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτήριόν του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Δημοσίου ἀσφαλείας, ὅστις τὸν ἐδέχθη πάραυτα εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ γραφεῖον. Δὲν ἀνεκαλύψετε τίποτε; τὸν ἠρώτησεν εἰσελθόντα.

— Ἀπολύτως, ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος. Καὶ ἐγὼ ἔργομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω μὴπως ἠπατήθημεν καὶ ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ ζητήσωμεν ἀλλαγῶν.

— Ἐζήτησα παντοῦ, καὶ ἔδωκα διαταγὰς νὰ ἐξετάσουν παντοῦ, ἔνθα ὁ Βωρὰνδ εἶχε σχέσεις πλὴν ἀτυχῶς, τίποτε, ἐντελῶς τίποτε· τὸ ὅποιον νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ἰδέας μου.

Ὁ Θεόδωρος ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταβεβλημένον. Τὸ λογικόν του, τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν γυναῖκα τὸν ἔκαμνε, ν' ἀπωθῆ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ κ. Βωρὰνδ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνέχηται, ἢ μακρόθεν ἢ ἐκ τοῦ σύγγου μετ' ὅσον θάνατον τοῦ συζύγου της, καὶ ἐν τούτοις ἀλλόκοτος δυσπιστία, ἐνστικτός τις ἀντιπάθεια, ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὸν καταλάμβανον, ἀναμνησκόμενον τὴν ἔκτακτον ψυχρότητα τῆς νεονύμφου.

— Τίποτε δὲν σᾶς ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τι δι' ἐκεῖνον ὅπερ μοὶ εἶπετε;

— Ἐἰλικρινῶς ὄχι εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν ἐντύπωσιν, ἢ μοὶ ἐνεποίησε ἢ ἔκτακτος ἡρεμία τῆς κ. Βωρὰνδ. Ἦτο τὸσον ὀλίγον φυσικὸν τοῦτο ἐν τοιαύτῃ περιστάσει.

— Εἶναι γυνὴ ἐξουσιάζουσα τὰ πάθη της, παρετήρησεν ὁ Θεόδωρος μετ' ὀργίλης βεβαιότητος.

— Εἶναι τῶ ὄντι ἔκτακτον φαινόμενον καὶ λυποῦμαι, κύριε Benoist, διότι δὲν ἠδύνηθην νὰ πληροφορηθῶ τι σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τὴν τὸσον θλιβεράν καὶ σκοτεινὴν...

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι αἱ ἔρευναι ἡμῶν ἐτελείωσαν;

— Βεβαίως, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ χαρτὰ ταῦτα τὰ εὐρεθέντα ἐν

Δὲν προβαίνομεν εἰς ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου, διότι ἡ καλὴ συνάδελφος «Ἀκρόπολις» ἐπελήρηθη ἤδη τῆς ἐν μεταφράσει εἰς ἐπιφυλλίδα δημοσιεύσεώς του. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἀποτελεῖ τὸ μέγα φιλολογικὸν γεγονός τῆς ἡμέρας, καὶ συγγραφεὺς αὐτοῦ εἶναι γυνή, ἐνομίσταμεν καλὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὴν ἐπισταμένην μελέτην αὐτοῦ. Βεβαίως εἰς πολλὰς καὶ πολλοὺς αἱ νέαι αὐταὶ ἰδέαι θὰ θεωρηθῶν τολμηραὶ, ἀλλὰ τί ἐπὶ τέλους δὲν κάμνει ὁ χρόνος καὶ εἰς τί δὲν μᾶς συνειθίζει, ὅταν μάλιστα τὸ τί τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ἠθικὸν καὶ δίκαιον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Οἱ φαλακροί. Ἰατρὸς τις δισχυρίζεται, ὅτ ἀπὸ ἡλικίας 20—30 ἐτῶν ἐπὶ 100 ἀτόμων τὰ 27 εἶναι φαλακροί· ἀπὸ 30—40 ὁ ἀριθμὸς τῶν φαλακρῶν εἶναι 47 ἐπὶ τοῖς 100· ἀλλ' ἡ κρίσιμος ἡλικία εἶναι ἀπὸ 40—50, ὅτε ἐπὶ 100 ἀτόμων 50 ἐτῶν τὰ 25 μόνον ἔχουν κόμην σχεδὸν πλήρη· τὰ ἄλλα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀμοιροῦν τοιαύτης· μετὰ τὰ 60 δὲν ἔχουν τίποτε.

Ἡ φαλακρότης ἐπέρχεται συνήθως εἰς πρόσωπα ἀνωτέρας εὐφυίας, κόμην ἀντέχουσα εἶναι σημεῖον μακροβιότητος καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ ἑκατοντούτεις ἔχουν ὅλοι τὴν κόμην των.

Ὁ ἰατρὸς περαίνει τὴν στατιστικὴν του διὰ φαρμάκου κατὰ τῆς φαλακρότητος. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ φρόνησις καὶ ἡ ἡσυχία...

Ὅχι τὸσον εὐκόλος ἡ θεραπεία αὕτη.

Ἀνὴρ γυνή. Πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἔζη χειροῦργός τις ἐν τῷ ἀγγλικῷ στρατῷ καλούμενος Μακκλῶδ· ἦτο σοβαρὸς, σοφός, ἱκανὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς. Οἱ σύντροφοί του ἐνόησαν τὸν ἔσκωπον διὰ τὴν μετριότητα μεθ' ἧς ἔζη.

Ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπολογαγὸς τις, τὸν ἐπετίμησεν εὐθύμως, ὅτι ἔζη ὡς δεσποινὶς· ὁ Μακκλῶδ ἠγέρθη, ἐράπτισε τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐπροκάλεσε, καὶ τὴν ἐπαύριον τὸν ἐφόνευσε δι' ἐνὸς κτυπήματος.

Μετ' ὀλίγον παρητήθη καὶ ἐπανῆλθε νὰ ζήσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ὅταν ἀπέθανε μετὰ τινὰ ἔτη βραδύτερον, ἀνεκάλυψαν, ὅτι ὁ Μακκλῶδ ἦτο γυνὴ καταγομένη ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισημοτέρων οἰκογενειῶν τοῦ ἡνωμένου βασιλείου.

τῷ δωματίῳ τοῦ ἀτυχῶς φίλου σας, θέλετε νὰ τὰ λάβητε μαζὴ σας; ὁ φάκελλος δὲν εἶναι βρώς.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Θεόδωρος.

— Ὁ ἀρχηγὸς ἦνοιξεν ἐν συστάριον, ἔλαβε τὴν δέσμην τῶν χαρτίων ὑπεράνω τῶν ὀπίσμων ἦτο ὁ φάκελλος ἐκ Δεβᾶλ προερχόμενος, ὁ ἀρχηγὸς τὸν παρετήρησε μετὰ βαθείας προσοχῆς καὶ οὕτως εἶπεν πολλὰς θλίψεις.

— Τὸ μυστικὸν εἶναι ἐκεῖ εἶπε, κτυπῶν αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου, ἀλλ' ὁ φάκελλος εἶναι βρωδός.

— Θέλετε νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν; κρατήσετε τὸν φάκελλον καὶ μὴ εἴπητε τίποτε εἰς οὐδένα... πθανόν μίαν ἡμέραν ἢ ἐπιστολὴ νὰ ἔλθῃ μόνη της νὰ ἔμβῃ ἐκεῖ μέσα. Μὴ εἴπητε τίποτε οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν κ. Μονκλάρ, ἣτις ἄλλως δὲν δύναται νὰ μᾶς βιηθήσῃ εἰς τι ὡς καὶ ἡ σύζυγός του...

— Γνωρίζετε ἐκεῖνη, ὅτι τὴν ὑποπτεύονται καὶ ἴσως ἐὰν τῇ ἐδείκνουν τὸν φάκελλον...

— Ποῖος τῇ τὸ εἶπεν;

— Ἐγὼ, ἐν στιγμῇ παραφορᾶς· ἦτο τὸσον ἡτυχος.

— Ἐσφάλλετε· ἡ κ. δὲ Βωρὰνδ θὰ δυσπιστῆ πρὸς σᾶς...

— Πλέον τούτου· νομίζω ὅτι μὲ μοσεῖ.

Τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο· σᾶς συμβουλεύω νὰ κρατήσῃτε τὸν φάκελλον δι' ὑμᾶς· θὰ εἶμαι εἰς τὴν διαθέσιν σας ὅσάκις θὰ μὲ χρειασθῆτε, καὶ σᾶς παρακαλῶ ἐν μνήτῃ τι νὰ μοὶ τὸ κοινοποιήσῃτε.

Ὅταν ὁ Benoist εἰρέθη εἰς τὴν ὁδὸν ἀνέπνευσε βαθέως δις ἢ τρίς, ἐπλῆξεν ὅτι ἡ κακοδιαθεσία του θὰ παρήρχετο· ἀλλὰ καταίως, καθόσον διέσχιζε κατὰ μῆκος τὸν Σηκουάνα ἠθάνετο τοὺς κροτάφους του συσφιγμένους τέλος ἐσταμάτησε καὶ παρετήρησε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσόμενον ὠρατον θέαμα ὡσεὶ ζῆτων νὰ διασκεδάσῃ. Ὑπὸ τὰς πλατάνους, εἰς τὴν τρυφεράν καὶ μόλις σομμένην γλῶσση, οἱ βιβλιοκάπηλοι ἔχοντες προ αὐτῶν τὰ κιβώτια των, ποσειδώνον τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐβόμβει ὡς μέλισσαι περί τῆς κυφέλης. Ἐπιπέτῳ τὴν ἡσυχίαν, ὅπου οἱ ἄλλοι μόλις ἐφαίνοντο ὅτι τὴν εὐρίσκον ἐπλησίασε πρὸς τινὰ, καὶ ἐξέλεξε μεταξὺ τῶν βιβλίων. Τὸ ἐκλεθὲν ἔφερε παράδοξον τίτλον... Ζητήσατε τὴν γυναῖκα.

Ἀνυπόμονος τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ἔλαβεν ἕτερον. Ἡ τύχη τὸν κατέδρακε. Τὸ δεύτερον τοῦτο ὅπερ ἔλαβε τὴν τύχην τοῦ πρώτου· ἔφερε τίτλον. Αἱ δὲ ἀσημοὶ δὶ καὶ.

Ἐπανελάβε τὴν ὁδὸν του κατὰ μῆκος τῆς δεινροστοιχίας τοῦ Κεραμικοῦ. (Ἀκολουθεῖ)